

Oponentský posudek na diplomovou práci *Ye Shengtaove příběhy pro děti* Silvie Dřízhalové

Předkládaná diplomová práce *Ye Shengtaove příběhy pro děti* diplomantky Silvie Dřízhalové je členěna do patnácti kapitol. Jedná se o významného moderního čínského autora, ale až na jednu povídku nepřekládaného do češtiny a slovenštiny. Práce se soustředí na dvě sbírky pohádek Ye Shengtaoa 葉聖陶 (1894-1988) *Daocaoren* 稻草人 (1923) a *Gudai yingxiong de shixiang* 古代英雄的石像 (1931), zabývá se jejich didaktickou hodnotou, prostřednictvím motivické analýzy pohádek se snaží přiblížit autorův přístup k psaní pro dětské čtenáře. Vybrané pohádky jsou analyzovány z hlediska jazyka, struktury, témat a postav. Práce si klade také otázku, zda autor navazuje na čínskou tradici nebo zda čerpal inspiraci také mimo Čínu. V práci jsou zmíněny proměny v přístupu ke vzdělávání v Číně, koncept vzdělávání Ye Shengtaoa a vliv domácích a západních autorů na něj a v Číně po roce 1911. Práce je doplněna přílohou se seznamem čínských názvů pohádek v obou sbírkách a jejich jednotlivou datací.

První až pátá kapitola je kompilační část práce. V první kapitole je krátce vyložen stav bádání daného tématu. V druhé kapitole je obecně vymezen pojem literárního žánru pohádka, nebylo bych však nad rámec práce stručně představit žánrové vymezení pohádek očima západních literární vědců a porovnat je s pohledem literárních vědců z Číny. Dále tato kapitola představuje stručný výklad o světové a čínské dětské literatuře. Třetí kapitola uvádí ve zkratce historický kontext, přičemž literárněhistorický kontext zásadního období, kdy byla zkoumaná díla vydána, 20. – 30. léta 20. st, zcela chybí.

Čtvrtá kapitola pojednává o proměnách přístupu ke vzdělávání v Číně. Pátá kapitola představuje autora Ye Shengtaoa, jeho přístup ke vzdělávání, k tvorbě pro dětského čtenáře a specifika jeho pohádkové tvorby. Diplomantka je se sekundární literaturou dobře obeznámena, je však na škodu, že nemálo podstatných postřehů a mnohé zajímavé kritické poznámky jsou roztrženy dále na různých místech v analytické části, přičemž by bylo lepší je zapracovat do kapitol kompilační části (zejména do čtvrté a páté kapitoly – viz poznámky níže). Kapitoly v kompilační části celkově nejsou vždy jasně provázané, některé působí příliš úsečně, vyskytují se zde chyby v datacích (např. str. 12 – Májové hnutí a Dynastie Qing).

V šesté až šestnácté kapitole následuje analytická část práce. Analytická část mohla být pro větší přehlednost dělena na ranou Yeovu tvorbu a pak pozdější tvorbu, byl by jasnější předěl v jeho přístupu k pohádkové tvorbě a příčina této proměny, tedy z idylického světa dětí k popisu reality bez příkras v pozdější tvorbě. Byla by také jasnější návaznost na pátou kapitolu, kde jsou tyto důležité milníky autorovy tvorby zmíněny. V analytické části jsou tyto dva protipóly v následujících kapitolách spíše

promíchány. Takto působí jednotlivé kapitoly v analytické části práce nahodile řazené a neuspořádaně, stejně tak mnohé kritické komentáře k rozebraným ukázkám z původních textů. Také je takto poněkud znehodnocena diplomantčina schopnost pozorného čtení, kterou dokládají také zdařilé překlady do slovenštiny. Před začátkem analytické části by bylo vhodné malé úvodní shrnutí rozdělení analytické části, aby bylo jasné řazení jednotlivých kapitol v této části, takto působí členění kapitol nahodile až chaoticky.

Některé poznámky, které se týkají Yeova pojetí pohádek obecně, by bylo vhodnější přesunout do páté kapitoly, před analytickou část. Je to např. poznámka v první z kapitol analytické části str. 34, kde je odkazováno na Farquhar, čímž by byla doplněna teze z Andersona zmíněná v této kapitole na str. 30 o procesu „dozrávání“ směrem k realizmu. Farquhar je věnována ještě podkapitola 15.6 (v textu označena jako 16.7), kde je „dozrávání“ vykresleno jako „proces transformace“ s kritickým náhledem diplomantky. Stejně tak komentář ohledně Laureillard a Li Zhiho 李贄 na str. 38 by bylo vhodné nemíchat do jednotlivých částí analýzy, ale přesunout také do páté kapitoly. Taktéž zmínka o kritice Yeho díla ohledně zobrazení negativních stránek reality života a společenské kritice z řad jeho vrstevníků a jeho reakci na ni (str. 51). Dále také poznámku o Deweym a jeho koncepci vzdělávání na str. 61 by bylo vhodné začlenit spíše do čtvrté kapitoly. Podkapitola „Trojstupňová výstavba“ v 15. kapitole (v textu pak kapitola 16.6) by spíše měla být přesunuta na začátek analytické části.

Jak bylo zmíněno výše, překlady ukázek z původního díla v analytické části jsou zdařilé, a to včetně veršovaných částí (např. str. 50), délku ukázek mohla diplomantka zvážit, některé jsou příliš dlouhé (např. s. 35-36).

Co se formální stránky týče, na některých místech textu nesedí fonty (např. v obsahu práce), jsou špatně odsazeny mezery mezi odstavci, číslování některých kapitol a podkapitol v textu neodpovídá číslování v obsahu (např. 15., 16. kapitola a závěr). Diplomantka zvolila v práci zjednodušené znaky, ale vzhledem k tomu, že se jedná o díla vydaná v 20. a 30. letech 20. st., bylo by vhodnější v práci použít znaky nezjednodušené.

Vzhledem k výše zmíněným připomínkám navrhuji hodnocení práce „dobře“, práci doporučuji k obhajobě.

V Davli-Sázavě dne 2. 2. 2024

Šárka Masárová